

[Ministeren for offentlige arbejder.]

4-8 minutter, som er lig med omkørslen til Vallensbæk station. Man kommer herved reelt ned på den køretid, som var gældende før 1. oktober 1972.

Jeg vil godt slutte med at sige, at DSB har lovet; således som det også fandt udtryk ved mødet på Mosede skole i Greve, som jeg ved fru Edele Kruchow var til stede ved, at overveje alle sider af problematikken for at sikre den bedst mulige løsning inden for økonomisk forsvarlige rammer, og jeg må være af den opfattelse, at vi ikke kan eller bør disponere på en sådan måde i dag i hvert fald, at vi undergraver grundlaget for den nuværende og forhåbentlig snart forlængede S-bane.

**Edele Kruchow:** Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg tror, at alle vi, der har været nede i dette område i den ene eller den anden anledning, er klar over, at der er et behov for en bedre trafik nu mellem Vallensbæk og Køge. Vi er også klar over, at denne bane skulle have været gennemført for en årrække siden. Og selv om man begynder at regne i disse små antal af minutter, som ministeren kommer til, må jeg, som hører til buspassagererne, være af den opfattelse, at det, der står i planerne, passer altså ikke helt med det virkelige liv, for ellers ville der ikke være denne voldsomme vrede dernede. Folk fortæller, at det drejer sig om 20 minutter til en halv time hver vej, så det kan altså ikke nytte noget. Når staten har ansvaret for, at toget endnu ikke ruller til Køge, må vi ikke forringe vilkårene for de folk, der bor dér, fordi det bliver bedre og glædeligt bedre på en del af strækningen.

Jeg tror udmærket, at der kunne sættes nogle hurtigbusser ind i myldretiden, som ville tilfredsstille det behov, der er, og som ikke ville betyde nogen særlig stor investering, slet ikke i forhold til de tal, der ellers opereres med.

**Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann):** Jeg tror, vi er enige om, at der er tale om en balance her, og jeg tror også, vi er enige om, at ingen af os ønsker at forringe basis for den S-togslinje, som vi nu endelig langt om længe har fået, en forringelse, som jo også kunne få konsekvenser for forlængelsen

af den S-banelinje, som vi alle sammen meget ønsker, fra Vallensbæk og sydover.

Jeg tror nok, at når man nævner disse intervaller på 20-30 minutter, er det i forhold til de særlige lynbusser, der har været sat ind i form af dubleringer, og det har man ikke tidligere givet tilsagn om kunne fortsætte. Jeg kan sige det på den måde, at man fra DSBs side har improviseret hidtil; når man har syntes, at der var tilstrækkeligt pres på, særlig i myldretiderne, har man improviseret ved at indsætte særlige lynbusser, som ikke har stoppet ret mange gange, men noget særlig fast element i køreplanen har disse lynbusser ikke været, og derfor kan det ikke være et rimeligt sammenligningsgrundlag.

Jeg synes, at vi skal holde fast ved overvejelserne, som jeg nævnte før, og se, om man ikke ligesom kan tilpasse sig den nye rytme, og hvis man kan tilpasse sig rejserytmen og lære at benytte de muligheder, der foreligger også ved de nye befordringsmuligheder her, er det min fornemmelse, at den blæst, som har rejst sig, vil løje af om ganske kort tid. Men jeg har altså ikke afvist at komme passergerne i møde, blot må det ikke, hvad skal jeg sige, bringe tingene ud af balance, den balance, som jeg før har omtalt, på den måde, at man helt fjerner basis for det ny tog, som vi alle har ønsket.

**Edele Kruchow:** Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke kan være enig i, at DSB må være et samfundsredskab for os. Og når lynbusserne altså tidligere har været et nogenlunde fast element, så er det selvfølgelig for de passagerer, der bor længst mod syd, at de skal bruge denne længere tid. Det drejer sig jo om næsten  $\frac{3}{4}$  time i det hele hver dag. I hvert tilfælde synes jeg, at ministeren kunne give tilsagn om, at DSB så hurtigt som muligt undersøgte det virkelige behov i myldretiden for at få lynbusserne genoprettet på den nævnte strækning.

**Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann):** Jeg har allerede givet tilsagn om at undersøge det, fru Edele Kruchow kalder det vitterlige behov, og jeg tror også, at generaldirektøren ved mødet i Mosede gjorde det samme. Vi kan ikke komme bort fra, at der foreligger lidt forskellige vurde-